

Search here...

Search

Go to...

PDF-versie voor persoonlijk gebruik ([makopdf.php?id=3212](#))

Recensie Ravel

📅 zaterdag 28 mei 2016 📍 Opera Antwerpen 👤 Caro Draijants

★★★

<http://concertnews.be/fotoverslag4.php?kop=5>

<http://concertnews.be/fotoverslag4.php?kop=5>

Foto: [Filip Van Roe](#) (<http://concertnews.be/fotoverslag4.php?kop=5>)

De muziek van Maurice Ravel, live gebracht door het Symfonisch Orkest Opera Vlaanderen, vormde de drijfveer van de avond. Het gebeuren werd opgedeeld in drie stukken. Het eerste, 'Exhibition', was een choreografie van Sidi Larbi Cherkaoui waarbij schilderijen tot leven kwamen. Geordende chaos versmolt op een soepele en vloeiende manier in elkaar waarbij vooral het bewegende decor opviel. Het tweede deel kwam van de hand van Jeroen Verbruggen met 'Ma Mère L'Oye' die een ode bracht aan het overleden koningspaars Fabiola en Boudewijn. Het ronkere stuk was een beetje het buitenbeentje van de voorstelling. Het laatste stuk werd gecreëerd door de grote Maurice Béjart op het gelijknamige nummer 'Boléro'. Een knaller einde waarbij melodie, ritme en figuranten één geheel vormden en het duidelijk werd dat de andere choreografieën toewerkten naar deze climax.

Ravel begint met Sidi Larbi Cherkaoui's 'Exhibition'. Twee rijen stoelen aan de zijkant, mannen aan de ene kant en vrouwen aan de andere. In het midden staan gouden kaders die gedurende heel de choreografie mee bewegen op het podium. Een warme gloed verspreidt zich over het podium. Wanneer de ballerina's met hun lange kleurrijke rokken in beweging komen, lijken ze te zweven. Op speelse muziek bewegen ze sierlijk de armen en handen. Losse haren en soepele bijna dierlijke bewegingen doen het strakke klassieke ballet vergeten. Zeker wanneer de lange rokken uitgaan en de korte fleurige kleedjes, allemaal van de hand van Tim Van Steenberghe, het speelse nog extra in de verf zetten. Menselijke lichamen vloeien in elkaar tot één of andere constructie waar geen einde aan lijkt te komen. Afwisselend vormen de dansers een kunstwerk waarbij ze dansende spatten verf lijken of muscabozzoekers die zichzelf af en toe een applaus gunnen. Het hele plaatje lijkt een bewegende veronzeivering van 'De Kus' van Gustav Klimt. Zeker

News

Soon

Reviews

29
JAN

[http://concertnews.be/fotoverslag4.php?kop=5](#)

09
JUN

[http://concertnews.be/fotoverslag4.php?kop=5](#)

01
OCT

[http://concertnews.be/fotoverslag4.php?kop=5](#)

29
MAR

[http://concertnews.be/fotoverslag4.php?kop=5](#)

27
OCT

[http://concertnews.be/fotoverslag4.php?kop=5](#)

09
OCT

[http://concertnews.be/fotoverslag4.php?kop=5](#)

08
NOV

[http://concertnews.be/fotoverslag4.php?kop=5](#)

20
FEB

[http://concertnews.be/fotoverslag4.php?kop=5](#)

12
OCT

[http://concertnews.be/fotoverslag4.php?kop=5](#)

01
NOV

[http://concertnews.be/fotoverslag4.php?kop=5](#)

More news

Pictures

21
MAY

[http://concertnews.be/fotoverslag4.php?kop=5](#)

wanneer de femme fatale Drew Jacoby op komt geschroid met een lange rok (die even later een schilderij vormt waarin de ballerina verdwijnt). Een piano die achteraan het podium achter een doorschijnend doek bespeeld wordt, vormt een prachtig visueel oando. De onstabiele solo op de steel, had daarbij niet gehooft.

'Ma Mère L'Oye' van Verbruggen begint met een duet omringd door een cirkel van witte doorzichtige doeken die ervoor zorgen dat het net een geprojecteerd dansspel lijkt. In tegenstelling tot het vorige deel, wordt nu alles strakker en krachtiger gedanst met moeilijke technieken die aan een snel tempo voorbij vliegen. Het gezelschap, zowel de mannen als de vrouwen, dragen enkellange zwartgrijze rokken en hebben een coup Fabiola. De voiles die ze dragen bedekken hun gezicht wat een jammere zaak is voor de expressie die ze verloren gaat. De korte spitse bewegingen creëren een chaos die in tegenstelling tot de chaos bij 'Exhibition', ongestructureerd verloopt. Sallste Drew Jacoby krijgt weer een glansrol. Deze keer met een dankere uitvoering waarbij haar grote gespiorde ijzige gastaite ijersterk naar voren komt. Zij doet een duistere wals met de witte ballerina. Het einde wordt een bombastische ontploffing met een fonkelende kitscherige discobal.

Tot slot komt de climax van de avond. De rode barokstoelen en de focus op sierlijke handbewegingen in 'Exhibition' en de ronde lichtcirkel bij 'Ma Mère L'Oye', de verwijzingen in de vorige stukken deden ons al verfangend uitkijken naar 'Boléro' van Maurice Béjart. Een eer voor Ballet Vlaanderen die één van de drie gezelschappen wereldwijd is die de licentie kon bemachtigen om dit ballet uit te voeren. Ballerino Wim Vanlessen zet solo in op de grote ronde tafel. Hij wordt omringd door mannen op stoelen die als één bewegen. Tolkons schouren er een paar zich los van dat geheel en vormen zo het ritme rond de tafel. Strak en symmetrisch bouwen de muziek en de dans op naar een climax. Bewegingen krijgen steeds meer kracht tot het hoogtepunt is bereikt en de ballerino's hun verdienste staande ovatie in ontvangst nemen.

< Caro Dralants >

Do you like our reviews and pictures?

Feel free to support concertnews.be by sharing this page or giving a donation. You make an independent website like ours possible. Thanks!

Delen Vind ik leuk Delen

Twitter: [Follow @concertnews](#)

Donate

Geef steeds in je comment mee op welk artikel je reageert.

Please put in your comment to which article you are responding.

0 reacties

Sorteren op

Voeg een reactie toe...

 Facebook Comments Plugin

15

MAY

[Ma Mère L'Oye - Ballet Vlaanderen - Concertnews.be](#)

6

MAY

[Ma Mère L'Oye - Ballet Vlaanderen - Concertnews.be](#)

30

APR

[Ma Mère L'Oye - Ballet Vlaanderen - Concertnews.be](#)

23

APR

[Ma Mère L'Oye - Ballet Vlaanderen - Concertnews.be](#)

13

APR

[Ma Mère L'Oye - Ballet Vlaanderen - Concertnews.be](#)

10

APR

[Ma Mère L'Oye - Ballet Vlaanderen - Concertnews.be](#)

7

APR

[Ma Mère L'Oye - Ballet Vlaanderen - Concertnews.be](#)

30

MAR

[Ma Mère L'Oye - Ballet Vlaanderen - Concertnews.be](#)

26

MAR

[Ma Mère L'Oye - Ballet Vlaanderen - Concertnews.be](#)

Facebook

Twitter

2 FESTIVAL STRANGE(R)LOVE

Terwijl in de Verenigde Staten een lachwekkende non-discussie woedt over welke openbare toiletten transseksuelen mogen gebruiken – bij voorkeur geen, als het van conservatieven afhangt – vindt in Antwerpen *Strangelove* plaats, een kunstfestival waar de toiletten de facto uniseks zijn. Een greep uit het genderdiverse aanbod: de bonte cartoons van *The New York Times*-favoriet Brecht Vandebroucke, de experimentele cultfilm *Ive* van Lionel Soukaz met livebegeleiding van Rudy Trouvé, en een concert van Las Bistecs, het Spaanse antwoord op Kenji Miogue, 'maar dan feministischer en meer activistisch'.

Van 2/6 tot 4/6 in Het Bos, Antwerpen.
strangelovefestival.be

5 KUNST FROM DETROIT WITH LIVE

In een oude metaalwinkel begint deze week de vierde *Working Title Situation*, een halfjaarlijks kunstfestival van workspacebrussels. Het Brusselse platform werkt rond *live arts*, wat in de regel betekent dat de kunst tot stand is gekomen (of komt) door interactie tussen de kunstenaar en zijn omgeving of publiek. Zo onderzoekt de Canadese Emi Kodama het (onder)bewustzijn van de bezoeker door hem een verhaal voor te lezen en hem daarbij geblinddoekt te laten tekenen wat hij ziet, terwijl Katharina Smets met een bandrecorder op zoek ging naar de creatieve ziel van de failliete stad Detroit en haar geluidsopnames live laat interageren met soundscapes van Amatorski-frontvrouw Inne Eysermans.

Op 3/6 & 4/6 in Quincaillerie Vander Eycken, Brussel, en op 24/6 en 25/6 in Parckfarn en de Beursschouwburg.
workspacebrussels.be

3 FILM GINEFIELE MADNESS

A Page of Madness is niet de grootste Japanse filmklassieker, maar de stille film van Teinosuke Kinugasa uit 1926 staat niettemin geboektstaafd als een van de opvallendste. Cinema stond in Japan niet erg hoog aangeschreven in artistieke middens, maar Kinugasa bracht daar verandering in met deze radicaal avant-gardistische en visueel overweldigende parel over een man die in de psychiaterie aan de slag gaat om bij zijn waanzinnige vrouw te zijn. Op uitnodiging van Film Fest Gent maakte de elektronische jazzband STUFF er een nieuwe score voor die ze voorlopig alleen deze week brengt.

Op 28/5 in KASKcinema, Gent. kaskcinema.be

4 FESTIVAL BIGGER NEXT

De eerste twee edities van het *Big Next Festival* bleken niet slecht in het voorspellen van enkele *next big things*. BRNS, Go March, Abraham Blue, STUI Kevin Morby sierden al de affiche – vóór hun doorbraak. Daarom komt er dit jaar *Big Next Weekend* met, behalve alreeds *big things* als Tsar B en Soldier's Heart, achttien minder bekende, maar redelijk beloftevolle namen. Onder hen: Caribou-protégé Jessy Lanza, de psychedelische bluesband The Mystery Lights, het gestoorde hiphopduo 18+ de geschifte beatmaker Samuëlspaniel.

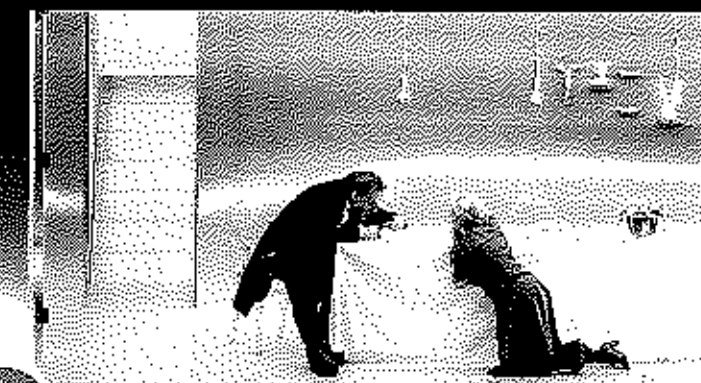
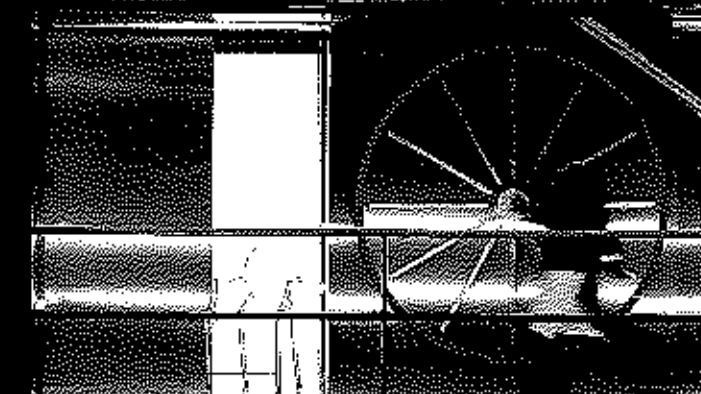
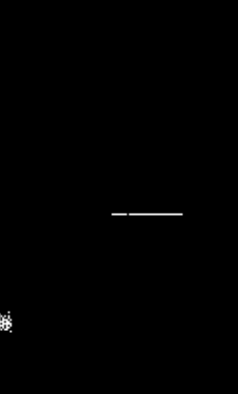
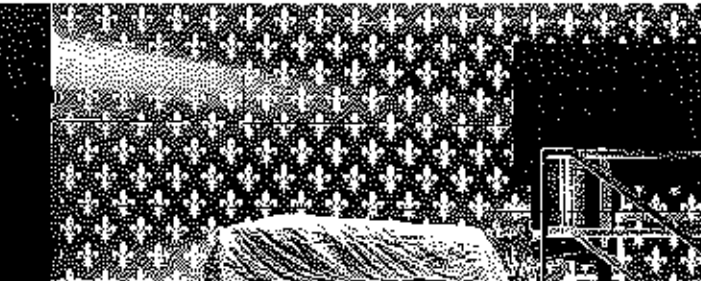
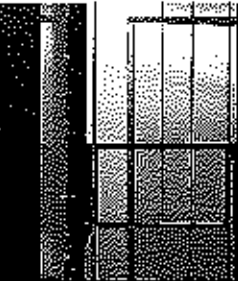
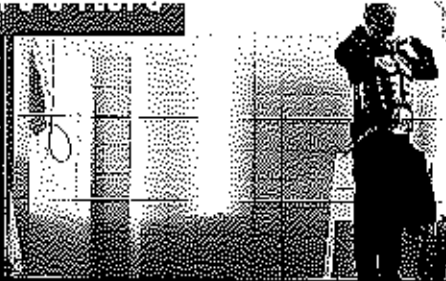
Op 28/5 en 29/5 op DOK, Gent. democracy.be

6 OPERA 3 X RAVEL

Voor *Ravel*, de nieuwe productie van Ballet Vlaanderen, nemen drie generaties choreografen het werk van Maurice Ravel onder handen. De oudste, Maurice Béjart, kent iedereen, en zijn *Boléro* is sowieso ook een van de bekendste choreografieën van de vorige eeuw. Jong talent Jeroen Verbruggen maakte dan weer een nieuw stuk op Ravels *Parade pour une infante défunte*, geïnspireerd op sprookjes van koningin Fabiola, en Sidi Larbi Cherkaoui ging ten slotte met een compositie van de Russische componist Modest Moessorjtski aan de slag, maar dan in de orkestratie van Ravel.

Van 28/5 tot 5/6 in Opera Antwerpen, op 8/6 in Concertgebouw Brugge, en van 16/6 tot 25/6 in Opera Gent. operaballet.be

IM SCHATTEN DER GEWALT

Der König Kandaules an der Flämischen Oper Antwerpen

Der *König Kandaules* von Alexander Zemlinsky (1871 - 1942) ist eines jener Meisterwerke, die noch immer im Schatten des übermächtigen Gesamtwerkes von Richard Strauss stehen. Das Konkurrenzverhältnis zwischen den beiden Komponisten existierte schon zu deren Lebzeiten und es dürfte der zeitweilige Reichsmusikkammerpräsident Richard Strauss nicht traurig gewesen sein, dass sein Wiener Kollege im Jahr 1938, nach dem Anschluss Österreichs an Hitlers Reich, sich in die USA absetzen musste, um sein Leben zu retten. An der vorletzten seiner insgesamt neun Opern schrieb Zemlinsky in den Jahren von 1935 bis 1939. Fertiggestellt hat er sie nicht, weil seine Flucht dazwischen kam. Erst 1996 wurde die von Antony Beaumont ergänzte Partitur in Hamburg uraufgeführt. Danach haben u.a. Hans Neuenfels und Asher Fisch in Wien (1997), Günter Krämer und Gerd Albrecht in Köln (1999) und Christine Mielitz und Kent Nagano in Salzburg (2002) für das obligate „Müsste öfter gespielt werden“-Echo gesorgt, dem dann doch nicht allzu viele Produktionen folgten.

Fotograf: Anselm Augustin

Elisabet Strid (Nyssia), Gidon Saks (Gyges) und Dmitri Golovnin (Kandaules)

Mythologisch an der von André Gide aus diversen Überlieferungen destillierten und vom Komponisten zum Libretto umgemodelten Geschichte ist ein Zauberring, der seinen Träger unsichtbar macht. Er findet sich in einem Fisch, der dem unermesslich reichen und mit einer sagenhaft schönen Frau an seiner Seite herrschenden König Kandaules überreicht wird. Der König nötigt den armen Fischer Gyges sozusagen aus alter freundschaftlicher Verbundenheit dazu, den Ring zu tragen, um eine Nacht lang unerkannt die Schönheit seiner Frau zu bewundern. Gyges wiederum, der gerade seine eigene Frau umgebracht hat, weil ihm auf dem Fest des Königs von deren Untreue berichtet wurde, lässt sich erst widerstrebend auf dieses sonderbare Angebot des Königs ein, kann dann aber der Schönheit von Kandaules' Frau nicht widerstehen und verbringt die Nacht mit ihr. Diese wiederum hält Gyges für ihren Ehemann und bedankt sich am nächsten Morgen bei Kandaules für die schönste Liebesnacht ihres Lebens. Als Gyges ihr aber, vom schlechten Gewissen geplagt, den Betrug beichtet, fordert sie ihn auf, den König zu töten und an seine Stelle zu treten. Was dann auch passiert.

Es ist eine ziemlich abgedrehte Geschichte, die sich kaum einfach den Buchstaben folgend nacherzählen lässt. Die allemal nervöse, überhitzte, pathetische Opulenz der Musik würde ohnehin jeden Handlungsrealismus mit ihrer großen Geste verhöhnen. Kurz gesagt: Das Stück ist eine Steilvorlage für jemanden wie den Ukrainer Andrij Zholdak, der ohnehin mehr auf die Bedeutungen unter (oder über) den Buchstaben der Geschichte aus ist. Der Mann, der vor zehn Jahren an der Berliner Volksbühne mit seinem Grenzen sprengenden Projekt *Medea in der Stadt* Furore machte, hat nichts von einem Wohlfühlregisseur. Er ist wohl eher der Ernstfall für ein Opernhaus. Ein Subtext-Regisseur à la Hans Neuenfels. Auf dessen Bayreuther *Lohengrin*-Inszenierung er sogar (bewusst oder unbewusst) anspielt, wenn hier plötzlich Riesenschlangen auftauchen. Mit denen spielen die eigentlich gar nicht gehorenen, gleichwohl gespenstisch aktiven, immer wieder auflercischenden, auch mal die Gäste menschenleeren Kindern von Kandaules und seiner Frau. Die beiden Dauergäste aus dem Reich des Verdrängten oder des obsessiv Gewünschten bevölkern die drei Etagen des durchgestylten Bühnenhauses. Zholdak imagi-

niert die seelischen Folgen der Kinderlosigkeit von Kandaules und seiner Frau als tieferen Grund für ihr absonderliches Verhalten. Also auf der einen Seite für den Wunsch des Königs, sich an der Schönheit seiner Frau im Spiegel der Bewunderung der anderen noch mehr zu berauschen und dafür auch die Scham und Verletzung seiner Frau durch das erzwungene Lüften ihres Scheiters in der Öffentlichkeit in Kauf zu nehmen. Andererseits für deren Rigorosität, die Demütigung einer Liebesnacht mit dem falschen Mann, für die sie ihren Gatten verantwortlich macht, mit dessen Tod zu rächen. Auch die Lebenswelt und der Befreiungsakt dieser Königin haben es insofern in sich. Bei Zholdak wird daraus eine konsequente Flucht in eine Scheinwelt mit Kindern. Eine Frau mit Schatten sozusagen, der allerdings keine Befreiung gelingt. Denn sie ersticht am Ende auch den Mörder ihres Mannes, Gyges, und wendet sich zum Spielen ihren Kindern zu. Da wird das Bühnenhaus, in dessen drei angeschnittene Etagen wir schauen, vollends zum Gespensterhaus eines Psychothrillers, der auch dann in seinen Bann zieht, wenn sich die eine oder andere Nebenhandlung nicht auf Anhieb entschlüsseln lässt.

Mit einem Fahrstuhl etwa geht es von der Nobelwohnküche ins Zwischengeschoss für Gäste und in den Tresorraum des Kandaules, bis hinauf ins Schlafzimmer, gleich neben dem Bad mit den blutverschmierten Kacheln. Zusammen mit A. J. Weissbard ist Zholdak ein faszinierendes Alptraumhaus für seinen durchchoreographierten Psychothriller gelungen. Annäherung mit gezücktem Messer, wirre Blicke, lebendiger Symbolismus, an der Wand ein aufleuchtendes „Töte ihn“, körperlich spürbare, latente Gewalt. Und am Ende zwei abgestochene Männer und eine Frau, die mit ihren nicht geborenen Kindern Steilhüpfen spielt. Dmitri Golovnin (konditionsstark als Kandaules), Elisabet Strid (als seine Königin Nyssia) und Gidon Saks (als charismatischer Gyges) führen ein Ensemble an, das sich mit Verve und Leidenschaft auf den vokalen Überdruck dieses szenischen Psychothrillers einlässt. Am Pult des Orchesters der Flämischen Oper balanciert Dmitri Jurowski mit imponierend sicherem Instinkt zwischen dem aufgepuscht neurotischen Klangrausch und einer faszinierenden Feinzeichnung. Ein opulentes Orchesterfest! Am Ende bleibt wieder die Frage, warum dieses Opernschmuckstück nicht öfter präsentiert wird.

Joachim Lange

